

صاحب امتیاز: موسسه فرهنگی هنری صاد
مدیر مسئول و سردبیر: محمدرضا شفیعی
دبیر تحریریه: امیر افشار فتوحی

www.rooznamehsaba.com
rooznamehsaba

تهران - خیابان آیت الله مدنی - کوچه خجسته منش - پلاک ۵
تلفن: ۶۰-۷۷۵۸۲۴۲۲ فکس: ۷۷۵۴۸۲۴۵
چاپ: موسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران
توزیع: نشر گستر امروز

گفت‌وگوی صبا با داریوش فرضیایی (عموپورنگ):

بهای بی‌تولیدات کودک و نوجوان نمی‌دهند

ویژه بزرگسالان می‌روند. آنها ترانه‌هایی را که برای بزرگسالان ساخته شده‌اند، حفظ می‌کنند. دوست نداشتم و ندارم که این دگرگونی و افسار گسیختگی را ببینم. بچه‌هایی که امروز بزرگ شده‌اند، هنوز شعرهای ساده‌ای چون (اردک تک تک، تک تک اردک) را به خاطر می‌آورند و زمزمه می‌کنند. به نظرم امروز خلایق در عرصه تولید آثار فرهنگی و هنری برای کودکان وجود دارد چون بهایی به آنچه که باید برای کودکان و نوجوانان ساخته شود، نمی‌دهند. هم‌اکنون مدیران تصور می‌کنند که باید آدم‌های جدیدی وارد عرصه تولید آثار فرهنگی و هنری برای کودکان و نوجوانان شوند. من هم این ایده را قبول دارم و به نظر من هر فردی که به عرصه مذکور وارد می‌شود، باید حمایت و هدایت شود تا بتواند آثار خوب و مناسبی را برای کودکان و نوجوانان تولید کند.

من از مسئولان امر می‌خواهم جلوی پای افرادی که می‌خواهند با حفظ چهارچوب‌ها، آثار فرهنگی و هنری‌ای را برای کودکان و نوجوانان تولید کنند، سنگ نیندازند. همواره تلاش کرده‌ام که تحت عنوان برند عموپورنگ آثاری را با حفظ چهارچوب‌های موجود و مناسب برای کودکان و نوجوانان تولید کنم اما ممکن است که امروز برنامهای مثل محله گل و بلبل به دلیل منطبق نبودن با پارامترهای برخی از مدیران مجوز پخش نداشته باشد.

فکر می‌کنید برنامه‌هایی مثل آنچه شما در سال‌های گذشته تولید کرده‌اید برای کودکان و نوجوانان امروز هم جذاب است و می‌توان تولید کرد؟

معتقدم که باید کاری کنیم که آثار متنوع فرهنگی و هنری‌ای برای کودکان و نوجوانان تولید شوند و نمی‌خواهم آثارم را مثل آثار گذشته‌ام بسازم چون گذشته باید در گذشته بماند؛ در واقع فرمت کاری ما باید تغییر کند اما چهارچوب‌های اخلاقی و اعتقادی ما نباید تغییر کنند.

من می‌خواهم که همچنان تحت برند عموپورنگ و با شیوه کاری خودم آثار فرهنگی و هنری‌ای را برای کودکان و نوجوانان تولید کنم اما نمی‌دانم در شرایط فعلی که همه ترانه‌ها سانسور می‌شوند، چگونه می‌توانم این خواسته‌ام را محقق کنم. عموپورنگ فردی دغدغه‌مند است و تلاشی می‌کند که با تولید آثار متنوع، پیامهایش را به کودکان و نوجوانان برساند. او تا به امروز با گروهی از افراد دغدغه‌مند همکاری کرده و می‌داند کسی که دغدغه‌مند نباشد و فقط به فکر فروش گیشه و به دست آوردن پول باشد، به درد تولید آثاری برای کودکان و نوجوانان نمی‌خورد.

در دورانی که سرعت شتاب‌ناک فناوری، مرز میان کودکی و بزرگسالی را مخدوش کرده و بازی، شادی و خیال‌پردازی جای خود را به اسکرین، الگوریتم و هیجان‌های کاذب داده‌اند، تولید برنامه‌هایی با کیفیت برای کودکان و نوجوانان نه تنها یک وظیفه فرهنگی، بلکه ضرورتی اجتماعی است. نسلی در حال رشد است که بیشتر با گوشی‌های هوشمند انس گرفته تا با قصه‌ها و ترانه‌های کودکانه؛ نسلی که در میان انبوهی از محتوای وارداتی و بعضاً بی‌ریشه، کم‌تر فرصت تجربه جهان کودکان را می‌یابد. در چنین شرایطی، گفت‌وگو با یکی از وفادارترین چهره‌های رسانه‌ای دنیای کودکان، یعنی داریوش فرضیایی یا همان عموپورنگ، می‌تواند نگاهی از درون به وضعیت پرچالش تولیدات کودک در ایران امروز باشد. کسی که بیش از دو دهه با زبان ساده، اما نگاهی عمیق، میان کودکان و بزرگترها پل زده و مفاهیمی چون امید، شادی، دوستی و اخلاق را به نسلی منتقل کرده که حالا خودش والد شده است. در این گفت‌وگو، عموپورنگ بی‌پرده از نادیده گرفته شدن حوزه کودک در سیاست‌گذاری‌های فرهنگی، کاهش انگیزه میان برنامه‌سازان، خطرات هیجانات زودگذر و تکنولوژی افسار گسیخته سخن می‌گوید. او در عین حال بر این باور است که هنوز می‌توان با حفظ چارچوب‌های اخلاقی و بهره‌گیری از زبان امروز، کودک را به دنیای کودکان بازگرداند، البته اگر اراده‌ای برای حمایت وجود داشته باشد.

مینا پیروزیان
گفت‌وگو

همراهشان بود و من با شنیدن این صحبت تاسف می‌خورم و به خودم می‌گویم چه شده که فرد ۱۵ ساله به این زودی بزرگ شده و احساس پیری می‌کند؟

به نظر شما برنامه‌هایی که امروز تولید می‌شوند، روی میزان امید کودکان و نوجوانان به آینده تأثیر می‌گذارد؟

صد در صد. من نمی‌خواهم از کارهای خودم تعریف کنم اما احساس می‌کنم که برنامه‌هایی که در گذشته برای بچه‌ها تولید می‌شدند، ساده و روان بودند و به دل می‌نخستند البته امروزه و با پیشرفت تکنولوژی، شادی‌های ساده و صمیمانه همچون یک شی‌هجل هفت برای بچه‌ها خنده‌دار شده‌اند و من با این مخالف هستم. به نظر من، تکنولوژی‌ای که وارد زندگی بچه‌ها شد، کودکان و نوجوانان را از دنیای شاد بچگی جدا کرد و به سمت بزرگی برد. با وجود همه اینها، من تلاش کردم که عموپورنگ را در همان قالب ساده و بچگانه خودش نگه دارم و به همین دلیل هنوز هستم.

این هیجان کاذبی که شما از آن یاد کردید چیست. مثال روشن می‌زنید؟

هیجان کاذبی که من از آن یاد کردم همان گوشی‌ها و بازی‌هایی هستند که به دست بچه‌ها سپرده شده‌اند. الان، بچه‌های ما بزرگسال به حساب می‌آیند و به کنسرت‌های

شما برای کودکان و نوجوانان کار می‌کنید و ما می‌خواهیم بدانیم مهم‌ترین دغدغه‌تان در این حوزه چیست؟

مهم‌ترین دغدغه کاری من این است که بچه‌ها در حین اینکه بچه هستند، بچگی کنند و از هیجانات کاذب دور بمانند. دوست دارم که بچه‌ها امیدوار بار بیایند و به آینده امید داشته باشند. شادی، امید به آینده را در بچه‌ها تقویت می‌کنند؛ در واقع بچه‌ای که شاد باشد، به آینده امیدوار است.

شاد کردن بچه‌ها فرمول خاصی دارد؟

من که سال‌ها برنامه برای کودکان و نوجوانان تولید کرده‌ام، امروز می‌دانم که شادی کاذب به درد نمی‌خورد و فردی می‌تواند بچه‌ها را شاد کند که خودش شاد باشد و بتواند خانواده‌ها را شاد کند. به طبع، خانواده شاد بچه‌ای شاد خواهد داشت. در اینجا باید بگویم تولیدکنندگان برنامه‌های تلویزیونی هم از بطن جامعه آمده‌اند بنابراین دغدغه‌های خودشان را دارند و به تبع، هم‌اکنون شادی‌ای را که قبلاً داشته‌اند، ندارند. امروزه، برخی از افراد ۱۵ ساله می‌گویند که ای کاش بزرگ نمی‌شدند و همان دوران کودکی خودشان را سیر می‌کردند تا شادی ساده

شام ایرانی
به روایت
محمدیوالب

